

РЕШЕНИЕ

№ 14390

гр. София, 26.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12134** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. А., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. С. Ч., назначен за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 1698 от 12.08.2024г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 11664 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно уведомена, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ОК-13-1486/08.08.2024г. на РПЦ – С., жалбоподателят А. А. А., непридружен непълнолетен /към датата на регистрацията/, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., кюрд по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството чужденецът е представил фотокопие на семейна книжка, издадена от С..

На същата дата, 08.08.2024г., е съставен регистрационен лист с приложение. А. А. А. е получил копие от Указания, рег. № 15939/08.08.2024г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях. В административното производство чужденецът е представляван от адв. С. Ч., определен за негов представител от Председателя на националното бюро за правна помощ на осн. чл. 25, ал. 1 от ЗПП, с Решение № 1698 от 12.08.2024г.

На основание чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, с писмо № 15939/09.08.2024г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“-К. село за подадената молба за международна закрила от непридружения непълнолетен чужденец, като е определен социален работник, който да присъства на изслушването на непридружения непълнолетен чужденец по време на административното производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 15.10.2024г., в присъствието на назначения му представител по чл. 25 ЗУБ, преводач от/на арабски език.

На проведено интервю оспорващият посочва, че е заявява, че е напуснал С. приблизително на 25.05.2024г. и е преминал нелегално в Турция заедно с неговите родители, с двама негови братя и с една сестра. В Турция чужденецът е останал за период от осем или девет дни в [населено място], след което заедно с големия си брат М., на 19 г., е преминал нелегално на българска територия. Сирийският гражданин добавя, че на турска територия живее неговия дядо по майчина линия. Същият живее в Гази Антап, заедно със сина си от втори брак, като е в страната от повече от пет години, като пребивава легално. Твърди, че се е предал сам, използвайки услугите на адвокат.

Сирийският гражданин посочва още, че родителите му и останалите членове на семейството му са останали в селото в Турция. На въпрос дали и докога близките му ще останат в Турция, сирийският гражданин дава отговор, че това зависи от това кога ще извърши процедурата по събиране на семейство. Чужденецът посочва, че решението той да напусне С. е било взето от всички, тъй като искат да осигурят бъдещето си. Заявява, че на територията на Федерална република Германия пребивават легално негови близки. Молителят изрично желае процедурата му да се разглежда в България, като заявява, че иска да остане тук за да може да се събере със семейството му.

Молителят посочва, че той е с етнически произход – кюрд и е мюсюлманин – сунит по религия. Молителят изрично посочва, че не е имал проблеми в С. или в друга държава във връзка с етноса и религията му. Молителят разказва, че в С. е роден в [населено място], но преди да навърши едногодишна възраст е заживял в [населено място], обл. Х.. В страната си по произход е работил като фризьор за период от две години.

Гражданинът на С. посочва, че не е бил член на политически партии или организации. Посочва, че не подлежи на военна служба тъй като още е малък, не е получавал призовки или

повиквателни и не е бил търсен за служба. Пояснява, че от страна на властите са говорили за служба, но не се е касало за него, а за неговия брат – М.. Молителят посочва, че не е имал проблеми с властите в страната му по произход.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с причини от личен характер, като посочва и общото положение и войната в С.. Сирийският гражданин посочва, че последният сблъсък в града е бил преди една година, когато е имало сблъсъци между силите на режима и ДАЕШ. Посочва, че ДАЕШ още присъстват, но няма сериозни сблъсъци. Молителят посочва, че е напуснал страната си в конкретния период защото е искал да напусне за Европа, за да може да осигури бъдещето си и в същото време, тъй като баща му е болен – да може да извърши събиране на семейство. Добавя, че желае да спомогне оперирането на баща си в Европа. Посочва, скоро предстои службата му при редовната армия и при кюрдски сили. Не е получавал лични заплахи в С., не е членувал в политически партии и организации, не е арестуван, съден или осъждан. Посочва, че семейството му не е било заплашвано, като единствено брат му е бил търсен за служба.

Със становище с рег. № УП15939/01.11.2024г. от младши експерт в отдел „ПМЗ- О. К.“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 11664 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

Не са установени и основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, административният орган е направил извод, че не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Приел е в тази връзка, че съгл. чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. В тази връзка бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл. На следващо място е направен извод, че А. А. А. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.

9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024г., ДАБ при МС, АО е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., като посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, АО е направил извод, че въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно, както и че инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. На последно място в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидата да статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

При преценката на молбата е взето предвид положението на ненавършилото пълнолетие лице, като е прието, че в представения социален доклад на Дирекция „Социално подпомагане“ не се откриват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето и няма данни основните му права да са нарушени. Не се откриват данни които да сочат, че връщането в родината на детето противоречи на висшия интерес. Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето органът е установил, че за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване.

След направен анализ на заявеното от сирийския гражданин в проведеното интервю, взето в съвкупност с релевантната справка за актуалната обстановка и положение на чужденците, търсещи закрила в Република Турция, е направен извод, че Република Турция се явява за търсещия закрила „трета сигурна държава“ по см. на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 15.11.2024г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 02.12.2024г.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспореното решение в цялост. В хода на производството са представени доказателства от ответника, относно променената обществено-политическа обстановка в С., видно от които е свален режима на президента Б. ал А., а именно актуална справка вх. № ЦУ-02-159/14.03.2025г. от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС по отношение актуална политическа и икономическа обстановка в С.. Представена е и справка вх. № МД-02-160/14.03.2025г., в която е обсъден въпроса подлежат ли на наказания лицата, неявили се за отбиване на редовна военна служба. В последната се съдържа информация, че в изявление публикувано ден след свалянето от власт на А., администрацията обявява амнистия и заявява, че животът на войниците ще бъде в безопасност и че последните не трябва да бъдат нападани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя – непридружен непълнолетен, в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл. 25, ал. 2 ЗПП вр. с чл. 23, ал. 2 вр. с чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗУБ и преводач от/на арабски език. Прието е и становище от директора на Агенция за социално подпомагане от 29.10.2024г.

По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена обстановката в страната на произход – С.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му се отказва предоставяне на исканата международна закрила. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто, като е посочил, че не са изложени факти и обстоятелства, релевантни към молбата за международна закрила, които да бъдат обсъждани. Няма нарушение на правилото на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, частен случай на правилото на чл. 35 от АПК. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на молителя. Напротив, обследвани са всички заявени от търсещия закрила факти от личната му бежанска история, същите подробно са анализирани, като въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ в страната по произход. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут да извърши всеобхватна и задълбочена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца с държавата по произход, поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на решението не е допуснато нарушение на чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето, съгласно който детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или

интереси. След регистриране на молбата и предвид факта, че търсещият закрила е непридружен непълнолетен, Председателят на ДАБ към МС на РБ уведомил Дирекция „Социално подпомагане“- К. село“. От събраните доказателства е установено, че на оспорващия е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, като му е назначен адвокат от НБПП- адвокат Ч., който е взел участие в административното производство. Наред с това самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл. 14 от Директивата. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език. Безспорно, в конкретния случай, при провеждане на интервюто. не е присъствал социален работник, но съдът приема, че това не е съществено процесуално нарушение като самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК – такова, което съществено е ограничило неговите права или ако не беше допуснато, органът би постановил решение в противен смисъл. Правата на лицето надлежно са охранени чрез предоставяне на Агенция за социално подпомагане, според който основните права на непълнолетния непридружен не са нарушени и към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия,

националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е липсата на сигурност и бъдеще в страната му и заради това, че скоро предстои да бъде потърсен за военна служба. Административният орган обосновано е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

Действително, отказът за отбиване на военна служба в С. е разгледан в Решение на Съда на Европейския съюз (шести състав) от 19 ноември 2020г. EZ срещу Bundesrepublik Deutschland, Дело C-238/19. Съдът приема, че в контекст на обща гражданска война, характеризираща се с многократно и системно извършване на военни престъпления или престъпления срещу човечеството чрез използване на наборни военнослужещи, се предполага, че изпълнението на военната служба предполага извършването на такива престъпления от конкретния субект. Ако в тази ситуация той отказва да изпълнява военна служба и именно поради това е преследван, може да е налице основание за закрила. Вярно е, че към датата на подаване на молбата за закрила и към момента на издаване на Решението в С. е действал Режимът на Б. А., но с оглед данните за падане на режима на Б. А. е безпредметно обсъждането на възможността за мобилизация на кандидата от страна на редовните сирийски сили. Действително, съществуват случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба е единствената причина да се иска статут на бежанец, когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта, каквито обстоятелства обаче не се навеждат от кандидата. Изразеното от чуждият гражданин твърдение, че е възможно да бъде мобилизиран, не е съпътствано от други значими за него мотиви да напусне страната си по произход. Вероятността да бъде мобилизиран не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Следва да бъде установено наличието на предпоставките на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ, предвиждащ че действия по преследване могат да бъдат не хипотетичната възможност/опасност от мобилизация, а именно: 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1-3.

В процесния случай нито се навеждат, нито се установяват такива факти. В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая.

От представената актуална към 14.03.2025г. справка, изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, относно актуална политическа и икономическа обстановка в С., след падането на режима на президента Б. А. е видно, че на 27 ноември 2024 г., ислямистката групировка "Х. Т. ал Ш." (Н. Т. al-S., HTS), чийто контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и И. (в която провинция е живял и жалбоподателят), започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Първоначално бунтовниците превземат А. (Х.), втория по големина град в страната, на 5 декември пада [населено място], а два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С., Х.. На 8 декември 2024г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д., а същия ден президентът Б. А. напуска страната. Представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, откакто "Х. Т. ал Ш." обявява обща амнистия. На 21 декември 2024г. Сирийският вестник Al Watan съобщава, че най-малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в центрите в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от "крепостите" на бившия режим в провинциите Л. и Т.. В справката е посочено още, че към 29 декември 2024г. 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода 8-29 декември 2024г. 58 400 души са се завърнали в С. (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 119 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Р. (25%), А. (Х.) (20%) и Д. (20%). Видно от справката още в бюлетин на ВКБООН от 2 януари 2025г. се посочва, че според оценки на Комисариата, от 8 декември 2024 г. насам 115 000 сирийци са се завърнали обратно в С.. Тези данни се основават на публични изявления за приемащите страни, контакти с имиграционните служби от вътрешността на С., както и на граничен мониторинг, извършван от ВКБООН и партньорски организации. По отношение на официалните изявления, на 30 декември 2024г. Турция съобщава, че 35 114 сирийци са се завърнали доброволно от 8 декември 2024 г. насам. На 7 януари 2025г. международните полети от летището в Д. са възобновени за първи път след падането на режима на Б. А., съобщава електронното издание на британския вестник The Guardian. Възобновяването включва първия директен полет от катарската столица Доха от 13 години насам, който е посрещнат в празнична атмосфера в залата за пристигащи пътници. В началото на януари 2025г. САЩ предоставя шестмесечно изключение от санкциите, т.нар. общ лиценз, за да позволи хуманитарна помощ след края на управлението на Б. А. в С.. Изключението, което ще бъде валидно до 7 юли 2025г., позволява определени транзакции с държавни институции, включително болници, читалища и комунални услуги на федерално, регионално и местно ниво, както и със свързани с "Х. Т. ал Ш." (HTS) организации в цяла С.. Въпреки че санкции не са отменени, лицензът също така позволява транзакции, свързани с продажбата, доставката, съхранението или даряването на енергия, включително петрол и електричество, към или в С.. Той също така позволява лични трансфери и определени дейности, свързани с енергията, в подкрепа на усилията за възстановяване. След премахването на санкциите Катар обявява, че ще помогне за

финансирането на 400-процентно увеличение на заплатите в публичния сектор, обещано от сирийското временно правителство.

Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официален свидетелстващ документ и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Оспореното решение е съобразено с актуалната позиция на ВКБООН, като съдът приема, че насоките дават възможност на съответния съд да преценява конкретната ситуация и рисковете от връщане за конкретното лице в С., отнесени към нормите на вътрешното и международното право относно статута на бежанците, включително на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28.07.1951г. По делото се установи, че такива рискове за жалбоподателя, отнесени към цитираните разпоредби, не съществуват.

Въз основа и на тази справка се прави извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство.

Но само фактът, че е непридружен непълнолетен не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Административният орган е спазил и нормата на член 8 от Директива 2011/65/ЕС- Вътрешна закрила, като при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и

личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се посочи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. /за справка - решение на СЕС от 09.11.2021г. по дело C-91/2020, т. 38 и т. 40; решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 71/. Изложеното по-горе е застъпено и в съдебната практика на ВАС /Решение № 1878 от 20.02.2023г. по адм. д. № 8939/2022г., IV отд. на ВАС; Решение № 5367 от 22.05.2023г. по адм. д. № 42/2023г., IV отд. на ВАС/, налага извода, за законосъобразно постановен от административния орган отказ за хуманитарна закрила предвид липсата на никоя от хипотезите по чл. 9 ЗУБ.

Съдът, предвид изложеното, споделя и изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. През месец април 2013 г. Турция приема всеобхватен, насърчен от ЕС "Закон за чужденците и международната закрила" (1. Р1Р), който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според ВКБООН,

европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището благодарение на тази реформа. Турският Закон за чужденците и международната закрила предоставя три вида статут на международна закрила в съответствие с политиката на Турция за „географски ограничения“ на Конвенцията за бежанците от 1951г. Преди да премине нелегално границата на Република България, сирийският гражданин е преминал нелегално в Турция заедно с неговите родители, с двама негови братя и с една сестра. На турска територия живее неговия дядо по майчина линия. Същевременно родителите му и останалите членове на семейството му са останали в Турция. В тази връзка се установява, че за молителя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, което той е избрал да не направи. Същевременно сирийският гражданин е избрал да напусне Турция не поради конкретно неблагоприятно събитие, а поради изричното желание на семейството му да извърши процедура за събиране на семейство, което би позволило на семейството му да напуснат легално. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл са и решение № 11081 от 14.11.2023г. по адм.д. № 4727/2023г. на ВАС., решение № 887 от 19.02.2024г. на ВАС по адм. д. № 7755/2023г. на ВАС, решение № 1420 от 07.02.2024г. на ВАС по адм. д. № 7359/2023г. и др.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на А. А. А., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба на основание чл. 172, ал. 2 АПК следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., представляван от адв. С. Ч., назначен за представител по чл. 25 срещу Решение № 11664 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: